Ще зацвіте нераз весна
І ще не раз відзвонить осінь,
А все-таки прийде вона —
Пора прощання й відголосся.

В саду нездійснених надій
Спочине сном мій сад під листком,
І десь загубиться сувій
Прожитих мною літ тернистих.

Але допоки я живу —
Зажура крові не остудить!
В тривожних снах і наяву
Розтоплю паморозь огуди.

І слово вилущу з душі,
Неначе з колоска зернину,
Щоб не стелились спориші
На ниві завтрашньої днини.

Скажу коханій: час прийде,
Я відживу і відвесную,
Лише любов не пропаде —
Для неї смерті не існує.

Строкатим лихом до землі
Ударю — й віру закосичу!
А там хай сірі журавлі
Мене в довічний вирій кличуть.